

S.^{d.}Ch.

Sekundární
trilogie

NOUZOVÉ IMITATIO CHRISTI

Závěť muže, který ukradl a uprostřed postpřírody
rozprášil popel praktického filosofa Ladislava Klímy

Když jsem před lety četl v Demlově *Mém svědectví o Otokaru Březinovi* výrok, jímž tento koryfej mystického socialismu hodnotí kremaci praktického filosofa Ladislava Klímy jako velmi nešťastný akt, netušil jsem, jak osobní pro mne tohle téma jednou bude. Nieméně, jak vidím, ze stovek výroků ke stovkám výroků doživotně odsouzeného jaroměřického básníka mi právě tento zůstal v paměti, aby mi dnes posloužil jako vzdálený prolog k textu, který zde, v rozporu s přáním jeho autora, a podezřívám se, že i pro tento rozpor, zveřejňuji.

Jde o závěť muže, který o své vůli nešťastný popel tohoto filosofa ukradl a rozprášil. Z důvodů, o nichž se dočtete, vybral si mne jako jejího vykonavatele a musím tedy vysvětlit, proč jsem ji nevykonal, ačkoliv jsem se jejímu pisateli zdál pro jeho záměry tak naprosto vhodným, a jak nevhodným jsem pro ně ve skutečnosti byl.

Po všech těch letech, a právě že po těch letech, strávených pracovně po hřbitovech, jsem přímo alergický na všechny ty připosrané makabrozní tance kolem slavných nebožtíků, na jejich exhumace a převozy, instalace a reinstalace žulových směšností, soupisy nedotknutelných mrtvol a traktáty o jejich hnití. Jsem tak nadobro vydívaný do hrobových jam, k zhnusení zdívaný do kostí a lebek, na černé projektily uren, kterých se už štítím, jsem tím vším mortalitním inventářem prodívaný až k marnosti, která je jeho jediným smysluplným obsahem, že jakákoli výzva k jakýmkoli mimopracovním funebrálním hrátkám mne dovádí k nepřičetnosti. Lépe než kdokoli jiný vím, že nejlepším hrobem je ten první, byť je to společná jáma! Tento názor zastávám i z pozice své umělecké práce. Srovnám-li výpovědní hodnotu Máchových ostatků zpod Radobýlu a tuto hodnotu

z umělého Slavína, jeví se mi jejich převezení sem stejným zločinem jako jeho zřízení.

Jakkoli výstižné jsou úvahy autora závěti o povaze Klímova působení, jakkoli opodstatněné výtky k podobě jeho hrobu, jakkoli podivuhodné líčení celé události, jakkoli pozoruhodné jeho vyšinutí a jakkoli vysoká cena, kterou za svůj čin zaplatil, zůstane pro mne tato závět, v níž člověk bezmocně reflektující zrození své trapnosti, konstatující svou trapnost, bytnění své trapnosti a vítězství své trapnosti, vyváží tuto korunovanou trapnost nejprve zoufalými myšlenkami, poté ještě zoufalejšími činy a nakonec nejzoufalejší smrtí, především dokumentem této trapnosti, kterým nemohu a hlavně nechci být zavázán *vůbec k ničemu!* Co jsem, kromě zveřejnění závěti, byl nucen udělat a byl nucen neudělat, stručně popisuji za textem závěti, kde to vyzní daleko výrazněji, jak doufám, jako smysluplný blízký epilóg za celou nechutnou epizodou, která se mi stále neodbytněji jeví jako perverzní *Imitatio Christi*...

Z Á V Ě Ť

(vypouštím název obce)... u Prahy
16. a 17. 4. 2006

Vážený pane, jsem mrtvý.

Mé jméno si přečtete na štítku mé urny, teď si, laskavě, přečtete mou závěť, která je zároveň i mou zповědí, každopádně je určena právě jen vám. Víím, že nejste notář a nejste kněz, víím, kdo jste.

Kdyby se má věc zdařila, ač dnes je mi jasné, že je to věc, která se zdařit *nemohla*, vzal bych si své tajemství do hrobu. Takto však jdu do hrobu jen já a o své tajemství se musím, z tohoto hrobu, podělit s někým živým, neboť bez živého nemohu, z tohoto hrobu, svou nezdařenou věc uzavřít a udělat z ní tak věc zdařilou, přestože úplně jinou.

Tento živý musí být obeznámen se životem a dílem praktického filozofa Ladislava Klímy a musí být, stejně jako já, hrobníkem. Díky vašemu veřejnému vystupování o vás víím, že tyto podmínky splňujete, že vy jste ideálním kandidátem naší *přeshrobní spolupráce*, jste mým ideálním živým. A jistě budete i vzorným vykonavatelem naší *společné povinnosti*, kterou vám uložím až na konci listu, neboť pak, jak teď nevíte nic, budete vědět všechno...

Jistě vás překvapí informace, že od 4. září 2005 není (a nikdy už nebude) v rodinné hrobce Lososových na pražských Malvazinkách urna s popelem zmíněného filozofa Ladislava Klímy. Je to proto, že jsem ji v noci na zmíněný den tajně a protiprávně vyzvedl a odvezl za účelem rozptýlení popela na neznámém místě. Byl-li jste v té době u filozofova hrobu, tedy se vám dodatečně omlouvám za to, že jste u žádného filozofova hrobu fakticky nebyl. Jaký byl a je od oné noci osud filozofových ostatků vyličím velmi věrně, neboť je to i můj osud. Vyličím jej i přesto, že je můj duševní a potažmo i fyzický stav velmi špatný a každá vzpomínka je mi zdrojem trýzně, ale naopak i právě proto, že je můj stav takový a každá vzpomínka je mi současně i zdrojem rozkoše.

PASTÝŘSKÉ DÉJÀ VU

Deník farského vězně jako svědectví
o intimní povaze kataklyzmatu

matkám synů...

Zápisy tohoto deníku byly spolu s drobnými kresbami a nákresy rozmístěny po ploše pauzovacího papíru (90 x 138 cm) oboustranně a bez zřejmého systému. Mou jedinou prací na tomto textu byla jeho chronologická rekonstrukce, jeho název, podtitul a přepis do elektronické podoby. Přesto ho vydávám pod svou signaturou, řekněme jako literární protektor.

Nic jsem nesjednocoval, nepřizpůsoboval a nepodřizoval žádným úzům. Zachoval jsem tedy i dvojí způsob zápisu, vedle toho vedeného v intencích pravopisné normy, používaného pisatelem v delších a stylizovanějších pasážích, i ten, řekněme pracovní, používaný především u kratších, heslovitějších či spontánnějších sdělení. Místa v originále podtržená nahrazuji kurzívou a různě dlouhé mezery v textu tam, kde jeho předchozí a navazující části souvisí, nahrazuji trojtečkou.

Je možné, že zápis, který jsem zařadil jako první, byl zápisem posledním.

Papírová plachta byla stočena do role a byl přes ni převlečen drátěný košíček, jistící jinak zátky sektů. Získal jsem ji od nálezce za dlouhodobou univerzální protislužbu.

Šly hlasy, že bych měl deník opatřit komentářem nebo vysvětlivkami. Promyslel jsem to a došel k závěru, že jediné, co může být nejasné, je kontext, ale pouze z toho důvodu, že jde o kontext velkorysý a také duchovní. Nemohu za současnou krizi kontextu, jsem ten poslední, který by za jeho zúžení a zploštění mohl, na duševní genocidě jsem se nepodílel, nebudu tedy psát nějaké sekundární texty vyžadované jejími dopady, jen dodám, že *Pastýřské dějů vu* je nejsrozumitelnější právě mimo kontext.

S.^dCh.

Ale oči jeho držány byly, aby ho nepoznal.

(parafráze náboženského textu)

něco velkého a zničujícího se už stalo, dál už jsou jen dozvuky a fantomy, ty ať si každý užije na místě a způsobem, které uzná za vhodné

—

jsem tu a víc nevím, ano, proč ne
je to tak neobvyklá situace? – ne, obvyklá lidská situace, ano

—

Za skříní v salonu jsem našel roli pauzovacího papíru, na stole ji v rozích zatížil knihami a budiž to můj deník, řekl si. Tak se teď vyjadřuji.

Jsem, lépe, přistihl jsem se, na faře. A to vím, že tu jsem (teď jsem chtěl napsat *jen* – ale není to tak) vězněm vlastního sebeneurčení (tím přece nelze být *jen*). Budiž to můj pevný bod, řekl jsem si. Tak se teď vyjadřuji.

(Začínám existenciálně zostrat... tupím závorek. Budiž.)

—

jsem bez bot, zmínil jsem to? v existenciálním bezbotí!

—

Fara, kostel a škola stojí tu, a vlastně i hřbitov je na kopci, nevzhledná ves na jihu a západě pod ním. Proto má fara od jihu patro, kdežto na severu je přízemní, tak i škola na východě patrová je na západě dvoupatrová; kostel stojí nejvyš, obehnaný zdí starého zrušeného hřbitova s márnicí (od té je na nový hřbitov coby kamenem dohodil).

—

nechci říkat, že je krajina, že je to, co ze zdejší krajiny vidím, zlověstné, jen za ní a za tou sluneční září, za tím blankytem, cítím úzkostnou tíhu, přístín temnoty a cizoty, který rozhodně *není nový*

—

vedro je v té míře, ve které se přestávám obávat
jiné počasí, konečně, ani nepamatuji... nepamatuji *přítomně* žádné jiné
je modré nebe plné palčivého slunce, co jiného?

—

Na kamenném ostění vstupních dveří (jediných vstupních dveří)
je vytesaný letopočet 1792 a číslo domu: 13. Něco zkusím:

$$1+7+9+2+1+3 = 23$$

$$1792 + 13 = 1805$$

$$1792 - 13 = 1779$$

$$3584$$

$$3+5+8+4=20$$

$$1805$$

$$\underline{-1779}$$

$$126$$

$$3584$$

$$3584$$

$$20$$

$$1+2+6=9$$

$$\underline{-126}$$

$$\underline{126}$$

$$20$$

$$3458$$

$$3710$$

$$3+7+1+0=11$$

$$9$$

$$3458$$

$$3+4+5+8=20$$

$$11$$

$$7168$$

$$7+1+6+8=22$$

$$22$$

$$82 + 1792 = 1874 + 13 = 1887$$

$$82$$

$$1874 - 13 = 1861$$

$$1792 - 82 = 1710 + 13 = 1723$$

$$1710 - 13 = 1697$$

tak to nepůjde... dopočítat se rozpomenutí.

—

vzpomínám, co jsem si nedávno (mám pocit, jako by to bylo ve městě) pomyslel, zvláštní příměr: *usmýkán jak páter* – mám z nich ten pocit, institucionalizované dobro je valchuje, ale vůbec nerozumím, proč jsem se tím zabýval, téma páter je asi jako nostalgie po Titaniku

—

být na faře je *zatím* vlastně úplný nesmysl

—

Vše tu působí dojmem provizoria tak dlouhého, až má svou vlastní atmosféru – ovšem provizorní. Probíhá tu nejspíš, nejspíš neúnosně prolongovaná, rekonstrukce za chodu. Nedoopravitelnost tu volá z každého koutu: „Hilfe!“ Ano, volá německy.

Přízemí je temné, salon v patře, zařízený ještě původně, dostává nejlepší světlo, piano nobile farářova obydlí – tady jsem nejraději.

—

lépe řečeno je vesnice v takovém terénním zářezu, nejlépe řečeno – ve *vlhké jámě*

—

Školu a kostel odděluje od fary kamenitá cesta stáčejíci se za ní prudce ke hřbitovu.

—

fara jako zázemí kostela... a hřbitov jako zázemí školy?
a co když je to opačně?... obojí

FUNERÁLNÍ SEN O ŽIVOTĚ

Chceš pracovat jen s funerálními sny, ale první zapíšeš ten z třináctého na čtrnáctého dubna 2008, O sedmi bolestech Panny Marie, to je pro tebe typické, reklas, a než kdosi v nedaleké loďnici omlátil něco železného kladivem, stačilas prorokovat další falešný nebo mylný výklad mé práce. Na to kašlu, odpověděl jsem ti s pohledem upřeným na hausbóty, jsem nadřený až hrůza a jediný udržitelný způsob mého života je, dělat už jen to, co chci. Psát v očekávání, že do světlice vejde tmavé jehně, které mi zvěstuje nový svět, do kterého se neprodleně odeberu. Řekni mi, jestli se lidé na těch hausbotech cítí opravdu jako doma.

Kračeli jsme podél řeky a ty ses mě ptala, co je nového, když jsem ti odpověděl, že se mi nechce už příliš žít, odpovědělas, že chci umřít jen proto, že nemám peníze, které mi umožní už do smrti nepracovat, a to není nic nového, to je pravda, odpověděl jsem, chci umřít v souvislosti s prací a nic nového to není. Nové tedy je, že před dvaceti lety zemřel Kurt Cobain a já si až po těchto dvaceti letech vyhledal nejspíš slavnou fotografii, na které je ze značného nadhledu oknem garážové nástavby vidět kus pravé nohy v tenisce a kus pravé ruky s manžetou košile, fotografické relikty těla, které peníze k životu bez práce mělo. Taková těla mě fascinují víc než těla žen. Velmi jsem si tu fotografii oblíbil pro její kompoziční a světelné kvality, problematickou etiku a bulvární vypotřebení, ale nápad použít ji na obálku knihy, prý dobrý nápad není. Tolik nakladatelé. Uvidíme, holoubci, každopádně jde o politováníhodné podcenění upozadované poetiky zastaralé senzace. Řekni mi, jestli se ti lidé v hausbotech cítí také jako na lodích.

Nejoblíbenější replikou, kterou v rozhovorech s tebou používám je ta, že dobře víš, že jsem schopen napsat cokoliv, ale jen zhloubi, v posvátném vytržení a uprostřed pohrdání ostatními žijícími literáty, mezi které se nepočítám. To se bohužel slučuje se skutečností, konstatuješ ty, cestou podél říčního ramene, v místech, kde je řeka obzvlášť hnusná. Vůbec si nevzpomínáš, jak se píší některá slova, co znamenají, zapomněls některá písmena abecedy a je znát, že tě děsí vzhled psaného textu podobně jako osobnost génia prostřednosti Jana Buriana, svůj krásný sloh používáš už jen při psaní technických poznámek do divadelních her, vlastně se tvoje psaní vůbec nedá číst, a přesto je to to zdaleka nejlepší, co v naší literatuře vzniká. Nejsi schopen to změnit a není ti pomoci, a proto s tebou k hnusné řeči chodím.

Slunečné dny jsou hrobem mého literárního talentu, a tak když svítí slunce, přemýšlím o zápisech mých funerálních snů, které denní světlo na okrajích stránek, tam, kde mohlo, už vyšisovalo, ve smyslu jejich zániku. Modrý fix by na přímém slunci odešel v řádu hodin, noční můra by se rozplynula ve světle, chtělo by se říct. To je další špatný nápad, zdá se říkat pravá noha Kurta Cobaina vyfocená ze stromu, ale pravá ruka, zdá se, jí oponuje, když to napíše šikově, nikdo progresivní demenci psaného jazyka nepozná, pohlavní ústrojí Jana Buriana jen nechápavě kroutí hlavou, ale to už se nezdá. Levá noha a levá ruka mrtvého hudebníka mají tak povahu odvrácené strany Měsíce a snu, zmíněné ústrojí toho živého je buďto bezvýrazných, či úplně bez výrazných vlastností. Neznám nic takového jako druhý extrém, protipólem krajního uměleckého nasazení bude vždy požeňnané agenturní umění od slovesa uměti, vařečkou doprava a olíznout, usazené někde v bezpečném středu. Nejlip bude, když to napíšu tak, aby při sledování ze vzdálenosti sedmdesáti centimetrů při zahmouřených očích působil text heterogenním dojmem sraček psaných na kšeft, moje tvář je zalitá sluncem.

(Zápis funerálního snu přepsaný kurzívou.)

Moje, či má, tvář je zalitá sluncem namísto modrého rukopisu, který je zalit temnotou uvnitř tmavozelených desek, volím

upřednostnění naturálního hedonismu a náhle si vzpomínám na Berlín. Klavírní kvintet Joachima Raffy, to jsou podvody! Vždyť ani nevím, jak se píše Osnabrück, ať to opraví korektor a najde si na klávesnici přehlasované u, když myslí. Komu jsem co slíbil? Básníky nemůžu cítit ze všech nejvíc, což zjednodušuje fakt, že v Praze je jeden a v Berlíně mi je to úplně jedno. Nemáš tyhle řeči ráda. Stojím v podvečerní metropoli, zaléván světlem německé elektřiny jako mé srdce poezii, a pokud jsem to dobře pochopil, je mé bdění zázračnější mého snění. Můj život ve slunečním kotouči prohlubuje mé trápení stejně jako moje trápení. Nepojedu hledat téma a inspiraci v rámci tvůrčího pobytu v oblasti literární tvorby do Walesu, tam pojedu odejít před prací v rámci smrti, jsem inspirované téma, ať tam jede Jára Rudiš s pohlavím Jana Buriana, to mi přijde plodné. August Klug-hardt si namočil nohu v moři, to se málo ví.

Panna Maria v pláštiku, ale snad jen pláštík P. M. v mokřém šedém písku na mořském břehu, kolem něhož a do kterého zabodávám svazky pouťových šavlí a dýk. Vidím se v zrcadle, tančím směšný tanec, a tak se hloupě usmívám a žvatlavě prospěvuji. V temnotě kolem číhá něco, co mě zničí, budím se ztuhlý strachem.

Někdo se cítí člověkem, když se vykoupe, já jen uprostřed tvůrčího transu okoupán duchem, který, jak říkáš, nemusí být nutně svatý, s čímž, uprostřed mého vnitřního dialogu s kryptokatolickým monstrem, v nekonečné pokoře nesouhlasím. Jsem nekonečně pokorný, s tím souhlasím. Všude samá zasraná interpunkce, kvůli ní je má vlast plná psychopatů. Jenom morový mejdan interpunkce je kopulační platformou autorsko-čtenářskou. Tvoje něžné oči, do kterých jsem se zbláznil, hovoří o vícedůvodné nepřijatelnosti předechozí věty, jsi vůbec něžnost sama. Když pláčeš, jsi ale hnusná, to jsem ti chtěl už dávno říct. Tvrdíš, že uváděním jmen bezcenných umělců jim ve svém díle stavím nesmyslný pomník. Nemýlíš se. JanBurian-JanBurianJanBurianJanBurian, tady má k pomníku ještě rám, to je strašná prdel. Ráno přšelo.

(Zápis funerálního snu přepsaný kurzívou.)

S.^{d.}Ch. Sekundární trilogie

Odpovědný redaktor Petr Janus

Grafická úprava OFICINA

Obálka a sazba JT

Vydalo nakladatelství RUBATO v Praze roku 2015

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice

NOUZOVĚ IMITATIO CHRISTI vydání druhé, upravené

PASTÝŘSKÉ DĚJÁ VU vydání první, FUNERÁLNÍ SEN O ŽIVOTĚ vydání první

Texty v tomto uspořádání vydání první

ISBN 978-80-87705-25-4

RUBATO

Sarajevská 8, 120 00 Praha 2

www.rubato.cz

studio@rubato.cz